

V R T E C .

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 4.

V Ljubljani 1. aprila 1882.

Leto XII.

Velikonočna.

Skalóvje se na grobu máje,
V potrésu pečat odleti;
Vzveličar naš od smrti vstaje,
Trepéce straža in strni.
Odprl se mu je skalni stróp,
Iz sebe spét ga dál je grób:
Alelujá, alelujá!

In angel božij zlatokrili
Tolaži rod Adamov tám,
Da sužnji dnévi so minili,
In da je prazen groba hrám,
Ker je Gospód premógel smrt,
Človeku spet je raj odprl:
Alelujá, alelujá!

Kristjanu smrti náj se báti,
In groba ga ne bodi stráh,
Ker spét nam je veselo vstáti,
V nesmrtnost premeníti práh;
Zatórej se radúj srcé,
In ústnica prepévaj lé:
Alelujá, alelujá!

Ostavi, človek! grob mrzkóte,
Od zmót se lóci in pregréh,
Ljubezni poln ter poln strahóte,
V nebó ozrt na zémskih tléh!
Vzveličar-Bog nas vabi zdáj,
Da z njim vzemimo svéti raj:
Alelujá, alelujá!

A. P.

Poslušaj glas vesti.

I.

V goratem Zagorji na Hrvatskem stoji samotna kočá, katero si je sezidal ubožen drvar. Zdaj stanuje v tej kočí stara vdova s svojim užé odraslim sinom. V malej, tesnej, nizkej in priprostej sobici je odbilo ná starej, lesenej uri ravno jedenajst pred pólnudne, a gospodinja pripravlja kosilo,